

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Deze tweede zondag van Pasen
wordt sinds het jaar 2000
ook de zondag van de Goddelijke Barmhartigheid genoemd.
Vandaag mogen we dus extra stil staan
bij de barmhartigheid van God,
ofwel het hart van God.

Ik mag graag preken over het hart van God.
En misschien ook wel over het hart van ons als mensen.
Want in het hart van God
en in het hart van ons als mensen
moet het allemaal gebeuren.
Want geloven is niet alleen een zaak van het verstand.
Ook dat is natuurlijk belangrijk.
Maar uiteindelijk gaat het om ons hart.
In ons hart moet ons geloof uiteindelijk
tot leven komen.

Tegelijk realiseer mij ook
dat het hart voor ons mensen
onzichtbaar is.
We kunnen elkaars ogen zien,
we kunnen elkaars handen en voeten zien
en noem maar op.
Maar het belangrijkste van een mens,
zijn hart,
kunnen we eigenlijk niet zien.
Het hart moeten we op een of andere manier
aanvoelen.
En zo kan het hart spreken uit de toon van iemands stem.
Of uit de blik in iemands ogen.
Of uit de vriendelijkheid van iemands
doen en laten.

Maar nogmaals, het hart op zichzelf
kunnen wij niet van elkaar zien.

In het evangelie van vandaag
hoorden we hoe Jezus voor de eerste keer
na zijn dood op Goede Vrijdag,
verschijnt aan de apostelen.
Ze hebben zich uit vrees voor de Joden
opgesloten in hun verblijfplaats in Jeruzalem.
De deuren stevig op slot.
En dan staat Jezus ineens in hun midden.
En Jezus zegt dan:
'Vrede zij u.'
En dan laat Jezus vervolgens
zijn handen en zijde zien.
En zo konden de leerlingen zien
dat het werkelijk Jezus was.
Want in de handen en zijde van Jezus
zagen de leerlingen blijkbaar iets
van het hart van Jezus.
Namelijk, zijn liefde tot het uiterste toe,
aan dat kruis op Golgotha.
Maar zijn hart zelf konden zij natuurlijk niet zien.

Maar arme Tomas was er natuurlijk net niet bij.
Dat zul je altijd zien.
En als Tomas dus later hoort dat zij Jezus hebben gezien
zegt hij een beetje overmoedig:
'Ik geloof er niets van,
tenzij ik werkelijk het teken van de nagelen
in zijn handen zie
en mijn hand in zijn zijde kan leggen.'

En waarachtig, acht dagen later,
gebeurt weer precies hetzelfde.
Jezus verschijnt weer in hun midden.
Maar nu is Tomas er gelukkig wel bij.

En nou komt het spannende moment.
Jezus nodigt Tomas uit om dichterbij te komen.
Ik kan me voorstellen
dat Tomas zich toch ook een beetje opgelaten voelde!
Wat heb ik in mijn overmoed allemaal gezegd!
Maar goed, Jezus zegt nu tot hem:
'Kom, Tomas, voel met je vinger aan mijn handen,
en voel met je hand aan mijn zijde.
Wees niet langer ongelovig, maar gelovig!'
En Tomas doet het en zegt dan heel oprecht:
'Mijn Heer en mijn God!'
Tomas gelooft.
Blijkbaar heeft Tomas nu
werkelijk het hart van Jezus aangevoeld
toen hij de wonden van Jezus mocht aanraken.
En toch zegt Jezus dan:
'Zalig die niet gezien hebben
en toch geloven.'

Ik moest even aan iets anders denken.
Een verhaal uit het Oude Testament
dat u zeker zult herkennen als ik het u vertel.
Er moest een nieuwe koning komen.
En dat zou dan de beroemde koning David worden.
Maar daarvoor ging de profeet Samuël
eerst naar vader Isäi toe.
Want God had gezegd:
'Een van de zonen van vader Isäi
zal de nieuwe koning worden.'
Nou, vader Isäi had acht zonen.
En toen de profeet bij hem thuis kwam,
liet vader Isäi natuurlijk eerst zijn oudste zoon zien.
Een stoere, flinke jongen.
En de profeet Samuël dacht:
Nou, dat zal hem dan wel zijn.
Maar God zei tegen de profeet:
'Nee, dat is hem niet!'

De mens ziet aan wat voor ogen is,
maar God ziet het hart aan.'
En dan laat vader Isai de tweede zoon zien en zo voort.
Maar steeds zegt God: dat is hem niet.
En dan pas bij de laatste zoon, de kleine David,
zegt God:
'Dat is hem!'

Mooi, hè.
God ziet het hart aan.
God kijkt niet naar de buitenkant.
God ziet het hart aan.

Ik hoop dat we dat mogen leren
op deze zondag van de Goddelijke Barmhartigheid.
Dat wij ook het hart van God leren zien.
En misschien ook wel het hart van elkaar.
En als we dan naar het hart van God proberen te kijken
dan moeten we dus niet alleen zijn buitenkant zien,
als ik het zo mag zeggen.
Maar vooral zijn binnenkant, zijn hart.
Zijn heilig hart.
Zijn barmhartigheid.
Zijn liefde.
En misschien mag ik ook wel zeggen:
Zijn Heilige Geest.
Want ik denk dat dat met name de Heilige Geest
het hart is van God de Vader
en het hart van zijn Zoon, Jezus Christus.

En tot slot.
Weet u wat ik ook zo bijzonder vind?
God is natuurlijk ook de almachtige God.
Schepper van hemel en aarde.
Je zou er bijna bang voor kunnen worden.
Nou is bang worden natuurlijk iets negatiefs.

Maar een beetje vreze des Heren
mag best wel!

Of, om het in een beetje normaler Nederlands te zeggen:

Respect voor de grootheid van God.

Respect voor de almacht van God.

En dan is het zo extra bijzonder
dat deze grote en almachtige God
ook een barmhartig God is.

Een liefdevol God.

Maar dat is dus vooral zijn binnenkant.

Zijn hart.

En alleen de gelovigen,
die ook oog hebben voor de binnenkant,
zullen dat liefdevolle hart van God
mogen ontdekken.

'Zalig die niet zien
en toch geloven.'

Amen.

936